

Paní Anna Krestová je druhá manželka stíhacího pilota 313. perutě Otakara Kresty. Díky tomu sice unikla hrozným 50. letům, ale „stihla“ ještě dobu normalizace.

Kdy jste se dověděla, že váš manžel byl za války v Anglii u RAF?

S manželem jsem se seznámila v roce 1967, takže všechny strasti a slasti, které ve válce zažil, znám pouze z jeho vyprávění a od jeho kamarádů, kteří s ním vše prožívali. Většina z nich už dnes, bohužel, nežije, pokud vím, naživu už je z jeho okruhu jen Zdeněk Škarvada. Těch zážitků bylo opravdu hodně, včetně života v zajetí, ale to opravdu nejsem schopna popisovat.

Byla vaše rodina perzekuována za jeho účast v západním odboji?

Zvláště po pracovní stránce to bylo samozřejmě špatné, neboť nemohl ledajakou práci přijmout. Ihned mu byl vysloven nesouhlas a nedůvěra.

Dostalo se manželovi po roce 1989 morální nebo finanční rehabilitace?

Ano, naštěstí patřil k těm, kteří se té morální dožili, takže byl rehabilitován, finančně nikoli.

Myslíte si, že by se o našich letcích mělo učit v hodině dějepisu?

Ano, dnešní mládeži je tato doba opravdu hodně vzdálená a jen málo z nich se o toto období zajímá. Víím to i z hovoru se svými vnoučaty, kteří se pochopitelně o dědečkův život zajímají.

Myslíte si, že byla oběť našich letců zbytečná? □

Myslím, že v cizině si počínání našich letců váží více, než u nás doma. Jistě by bylo zajímavé, kdybychom si mohli vyslechnout jejich názor v dnešní době. Bohužel, to není možné a možná jsme i ušetřeni toho vidět jejich zklamání.

Otakar Kresta se narodil 17. 9. 1918 v Klokočově, okres Nový Jičín. Vyučil se strojním zámečníkem a jako žák vstoupil 1. 6. 1938 do pilotní školy u Leteckého pluku 2 v Olomouci. Po vzniku Protektorátu Čechy a Morava v roce 1939 přešel hranice Polska, kde se hlásil u čs. vojenské skupiny v Krakově. Nakonec byl odeslán do přístavu Gdyně, odkud odplul lodí Batory do Francie. Byl přijat do Cizinecké legie a odeslán do severní Afriky do výcvikového střediska v Sidi-bel-Abbes, kde byl zařazen k 1. pěšímu pluku. Po vypuknutí války byl jako letec přemístěn k pilotnímu výcviku na leteckou základnu Meknés, dále Marakech a Blida. Nakonec odjíždí zpět do Francie a po její kapitulaci odplouvá do Británie. Vstupuje do řad RAF a dokončuje operační výcvik u 57 OTU v Hawardenu. Získává pilotní odznak a je jako operační pilot přidělen k 313.

stíhací peruti. V jejích řadách sloužil dva roky, než byl 12. 4. 1942 při doprovodu Bostonů sestřelen. S vykloubeným ramenem byl převezen do nemocnice v St. Omer, odkud putoval k výslechům do tábora Dulag Luft. Krátce pobyl v táboře Stalag Luft 3-Sagan, odkud byl odeslán do dalšího tábora Stalag Luft 1 Barth. Zde strávil dlouhých 13 měsíců, než byl v listopadu 1943 převezen do tábora Stalag IVB Muhlberg. Zde se dočkal konce války. Byl letecky převezen do Anglie, kde po krátké dovolené na zotavenou byl odeslán do osvěžovacího kurzu u 28. EFTS ve Wolwerhamptonu. Po návratu do vlasti působil u letectva jako učitel létání v Pilotní škole v Prostějově. V této funkci setrval až do 6. 12. 1949, kdy byl jako západní letec režimem vyhozen a pracoval do 20. 8. 1951 jako skladník v závodě Tatra Kopřivnice. Další 4 roky jako řidič v ČSAD Kopřivnice, další stací byla továrna Zástroj Příbor, kde se živil jako dělník. Poté přešel opět do Tatra Kopřivnice jako dílenský plánovač a od 9. 11. 1960 pracoval jako dispečer v Tatře Příbor až do odchodu do důchodu 15. 9. 1973. Otakar Kresta zemřel 10. 10. 1992.

Vítek Formánek